

Dorobek, Franciszek

70-lecie Płockiego Towarzystwa Muzycznego

Notatki Płockie 16/3-62, 38-43

1971

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych oraz w kolekcji mazowieckich czasopism regionalnych mazowsze.hist.pl.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

70-lecie Płockiego Towarzystwa Muzycznego

Jubileusze w swojej treści są okazją do sumowania osiągnięć w zamkniętych datami czasokresie. Są pokłonem dla wysiłku, szlachetności umysłów i serc, dla trudu ludzi, którzy podjęli sprawę i tej sprawie z pełnym oddaniem służyli. Niekiedy jubileusze stają się podstawą, względnie pretekstem dla kształtowania przyszłości. Zawsze jednak chodzi tu o syntezę przeszłości.

Jubileusz 70-lecia Płockiego Towarzystwa Muzycznego miał charakter zgoła inny. Jednoczył w sobie wiele elementów, które w całość naprawdę przepiękną, wiązała pieśń, łączyła muzyka.

Rozłożenie w czasie od 14 do 26 marca 1971 roku imprez jubileuszowych dawało faktyczną szansę przeżycia przez społeczeństwo miasta i licznych gości z całego kraju faktów i zdarzeń artystycznych z odległych dni, bieżącej chwili i nadto szansę spojrzenia w przyszłość.

Obchody płockie charakteryzowały:

środowiskowy charakter Jubileuszu najlepiej wyrażony w koncercie inauguracyjnym;

ogólnopolskie elementy uroczystości podkreślone, biorąc chronologicznie, recitałem fortepianowym Piotra Palecznego, ogólnopolskimi przesłuchaniami uczniów klas wiolonczeli i kontrabasu, wieczorem wspomnień muzycznych i recitałem wiolonczelowym prof. Kazimierza Wilkomirskiego;

uczczenie pamięci Wacława Lachmana patrona Płockiego Towarzystwa Muzycznego,

naukowo-poznawczy element — sesja studium doktoranckiego, na której mgr Marcin Kamiński omówił swoją pracę „Ludomir Ró-

Sala Zespołu Szkół Chemicznych w Płocku. Recital wiolonczelowy prof. Kazimierza Wilkomirskiego. Obok pianistka Elżbieta Sobkiewicz.

życki — życie i twórczość” oraz wydanie broszury „Szkic życia muzycznego w Płocku” — opracowanej przez mgr Marcina Kamińskiego.

Przejdźmy do omówienia poszczególnych elementów Jubileuszu. W niedzielę 14 marca 1971 r. sala kina „Przedwiośnie” zgromadziła ponad tysięczną rzeszę miłośników muzyki.

Sala im. Tadeusza Gierzyńskiego Towarzystwa Naukowego Płockiego. Studium doktoranckie. Wykład doktorancki pt.: Ludomir Różycki — życie i twórczość — prowadzi mgr Marcin Kamiński. Z1 stołem prezydialnym — kierownik Studium Doktoranckiego prof. dr Antoni Rajkiewicz.

Nie była to publiczność przypadkowa, lecz publiczność ciekawa muzyki i ciekawa wspomnień z tamtych odległych lat. Przekrój profesjonalny i przekrój wieku był różny. Od sędziwych ludzi, pamiętających działalność Płockiego Towarzystwa Muzycznego z okresu sprzed I wojny światowej i uczestniczących w ruchu muzycznym po kilkadziesiąt lat, do ludzi w średnim i młodym wieku, których z Towarzystwem Muzycznym wiąże nie tylko działalność ale przede wszystkim umiłowanie muzyki.

Na koncercie spotkały się różne pokolenia i różne środowiska naszego miasta. W pełnym składzie reprezentowane było Prezydium Miejskiej Rady Narodowej z jej przewodniczącym mgr. Kazimierzem Janiakiem.

Jubileusz 70-lecia Płockiego Towarzystwa Muzycznego otworzył sekretarz tegoż Towarzystwa i dyrektor Państwowej Szkoły Muzycznej I i II stopnia im. Karola Szymanowskiego mgr Marcin Kamiński. W zwięzłych słowach przedstawił życie muzyczne w Płocku od jego zarania. Padły nazwiska kompozytorów i muzyków płockich: Marcina Mielczewskiego z XVII wieku, ks. Eugeniusza Gruberskiego z XVIII, Wacława Lachmana, ks. Władysława Skierkowskiego, ks. Kazimierza Starościńskiego, Faustyna Piaska, Tadeusza Paciorkiewicza. Przesunęły się przed oczyma słuchaczy sylwetki założycieli i prezesów Płockiego Towarzystwa Muzycznego: Jana Święcickiego — pierwszego prezesa, Józefa Brudnickiego, Antoniego Wunderlicha i innych. W latach 1965—1970 Płockie Towarzystwo Muzyczne wspólnie z Państwową Szkołą Muzyczną zorganizowało 67 „spotkań na pięciolini”, podjęło trud umuzykalniania wsi płockiej.

W zakończeniu swojego przemówienia mgr Marcin Kamiński powiedział: „Inaugurując dzisiaj obchody 70-lecia Płockiego Towarzystwa Muzycznego im. Wacława Lachmana koncertem, którego wykonawcami jest młodzież szkolna, skupiona w chórach: dziecięcym Szkoły Podstawowej nr 2 i mieszanym Liceum Ogólnokształcącego im. St. Małachowskiego oraz w orkiestrze symfonicznej Państwowej

Powitanie chóru „Harfa” na placu Narutowicza w Płocku. Stoją (od prawej): mgr Kazimierz Janiak — przewodniczący Prez. MRN w Płocku (zastąpięty), mgr inż. Henryk Dyrda — I sekretarz KM i PZPR; Jan Bekanowski — prezes chóru „Harfa”.

Szkoły Muzycznej I i II stopnia im. Karola Szymanowskiego w Płocku, która to szkoła zaprezentuje również liczną grupę solistów, stwierdzić możemy, że obchody 70-lecia stanowią w pewnym sensie ukoronowanie dotychczasowego 1000-letniego rozwoju kultury muzycznej w Płocku. Obecny dynamiczny rozwój miasta w oparciu o Kombinat Mazowieckich Zakładów Rafineryjnych i Petrochemicznych i inne przedsiębiorstwa, stawia przed nami zaszczytny i odpowiedzialny obowiązek uczynienia z miasta poważnego centrum kultury muzycznej, które winno promieniować swoją twórczością nie tylko na region płocki, ale na obszar całego Mazowsza, całego Województwa warszawskiego, pozbawionego ciągle swojej własnej, przez siebie tworzonej, a nie importowanej, kultury muzycznej. Droga wiedząca nas do tego celu, winno stać się jak najszybsze zrealizowanie podjętej przez Sejmik Kultury uchwały postulującej powołanie z siedzibą w Płocku, jako objazdowej dla województwa warszawskiego, zawodowej orkiestry symfonicznej. Obserwując przychylnie ustosunkowanie się do naszych poczynań politycznych i administra-

Uroczystość odsłonięcia kamienia pamiątkowego w związku z nadaniem nazwy ulicy im. Wacława Lachmana w dzielnicy Dobrzyńska. Na zdjęciu poczty sztandarowe liceów ogólnokształcących im. Marszałka Stanisława Małachowskiego i im. Władysława Jagiełły oraz szkoły podstawowej nr 17 im. Tadeusza Kościuszki.

cyjnych władz miasta i województwa, spodziewać się winniśmy, że sprawy należytego zaprogramowania i rozwoju kultury muzycznej, zostaną w szybkim czasie pozytywnie rozwiązane ku pożytkowi nas wszystkich — całego społeczeństwa, zamieszkującego tę ziemię, na której żyli i działali najwięksi twórcy muzyki polskiej Fryderyk Chopin i Karol Szymanowski, a także wielki patriota — płoczanin, kompozytor i dyrygent, zasłużony działacz społeczno-muzyczny, patron naszego Towarzystwa Muzycznego — Wacława Lachmana. ¹⁾

W koncercie wzięły udział zespoły płockie. Pod dyktando wiceprezesa Płockiego Towarzystwa Muzycznego Józefa Gawrońskiego wystąpił znany w mieście mieszany chór dziecięcy i zespół wokalny „Szarotki”, słynny ze swoich występów w NRD, ze szkoły podstawowej nr 2. Na dość ciekawy program złożyły się pieśni W. Lachmana oraz pieśń „Spijcie żołnierze”, do której słowa i muzykę napisał Mieczysław Skuros — członek Płockiego Towarzystwa Muzycznego i pedagog Państwowej Szkoły Muzycznej.

Z równie ciekawym programem, gdzie znalazły się pieśni: Jana Maklakiewicza, Zygmunta Noskowskiego, Stanisława Hadyny i Mariana Zawadzkiego, wystąpił chór Liceum im. St. Małachowskiego pod batutą Aleksandra Siwka. Rewelację stanowił występ orkiestry symfonicznej Państwowej Szkoły Muzycznej I i II stopnia im. Karola Szymanowskiego pod dyktando mgr Kazimierza Dębowskiego. Użyty termin „rewelacja” nie odzwierciedla w pełni wielkiego postępu artystycznego jaki poczyniła ta orkiestra na przestrzeni niespełna roku. Jeśli ma się w pamięci koncert tejże orkiestry z maja 1970 r., zresztą bardzo poprawny i porówna się go z koncertem jubileuszowym, słuchacz musi pokłonić się wielkiej pracy artystycznej dyrygenta i wykonawców.

Koncert inauguracyjny, w którym zawarta była siła artystyczna płockiego środowiska muzycznego, potwierdził w całej rozciągłości kontynuację tradycji zapoczątkowanej przez założycieli i pokolenia następców pracujących w Płockim Towarzystwie Muzycznym od lat siedemdziesięciu. Nie tylko zachowanie ciągłości działalności muzycznej uwidoczniło się w tym koncercie, ale i przede wszystkim różnorodność i wielkość form i treści artystycznych, tak bardzo pomnożonych, dosłownie na przestrzeni ostatnich pięciu, sześciu lat. Dziś o Płocku można mówić jak o stale rozwijającym się ośrodku kultury muzycznej na Mazowszu. Istnienie i działalność Państwowej Szkoły Muzycznej I i II stopnia jako instytucjonalnego ośrodka dydaktycznego i artystycznego, powiązane ze społecznym ruchem muzycznym miasta, zorganizowanym w ramach Płockiego Towarzystwa Muzycznego, ośrodka współpracującego z Filharmonią Narodową na podstawie umowy patronalnej nad miastem, posiada rozstrzygające znaczenie dla rozwoju kultury muzycznej Płocka i Mazowsza.

Ogniwami łączącymi środowiskowy charakter uroczystości jubileuszowych z ich ogólnokrajowym znaczeniem były imprezy nie tylko uświetniające obchody, dzięki wybitnym wirtuozom, ale również zorganizowanie w Płocku Ogólnopolskich przesłuchań uczniów klas wiolonczeli i kontrabasów szkół muzycznych II stopnia i liceów muzycznych. Była to druga z rzędu tego typu impreza, a tym odmienna od poprzedniej z 1969 r., że włączono ją do uroczystości 70-lecia Płockiego Towarzystwa Muzycznego. Przesłuchania zgromadziły liczne grono wybitnych muzyków, którzy dokonali wyboru najbardziej utalentowanych uczniów. Ponadto wzięli aktywny udział w jubileuszowym programie.

W czwartek 18 marca Sala Gdańska Państwowej Szkoły Muzycznej nie mogła pomieścić słuchaczy, którzy tu przybyli, by wysłuchać utworów Modesta Musorgskiego i Fryderyka Chopina — wykonywanych przez Piotra Palecznego — laureata VIII Międzynarodowego Konkursu Pianistycznego imienia Fryderyka Chopina w Warszawie.

Młody wirtuoz, pełen osobistego czaru, zachwycał wykonaniem „Obrazków z wystawy” Musorgskiego jak i utworami Chopina. Imprezą kończąca Jubileusz był recital wiolonczelowy prof. Kazimierza Wilkomirskiego (akompaniament Elżbiety Sobkowicz) zorganizowany w sali Zespołu Szkół Chemicznych w dniu 23 marca 1971 r. I znów, sala kilkakrotnie większa od Sali Gdańskiej, nie mogła pomieścić wszystkich. Prof. Kazimierz Wilkomirski, światowej sławy artysta, wystąpił z programem, o który zabiegałyby przednie w kraju sale koncertowe. A więc Jan Sebastian Bach — Suita d-moll (nr 2) na wiolonczelę solo. Uroczy koncert B-dur Luigi Boccheriniego, Fryderyka Chopina — Intrudycja i Polonez C-dur op. 3, Jana Brahmsa — Sonata C-moll, op. 38 Karola Szymanowskiego Pieśń Roksany z opery „Król Roger”, Tadeusza Szeligowskiego — Orientale i Gaspara Cassado — Rezniebros — wypełniły program. Koncert prof. Kazimierza Wilkomirskiego stanowił przeżycie artystyczne olbrzymiej skali.

We wtorek 23 marca 1971 r. o godz. 19 w Sali Gdańskiej Szkoły Muzycznej odbył się bardzo kameralny „Wieczór wspomnień muzycznych” dla uczestników „Ogólnopolskich przesłuchań” i zaproszonych gości. W miłej koleżeńskej atmosferze gwarzono o minionej imprezie „Ogólnopolskich przesłuchań” uczniów klas instrumentów dętych blaszanych szkół muzycznych II stopnia i liceów muzycznych z grudnia 1968 r. Obejrzano film dokumentalny z tych przesłuchań, nagrane na taśmie magnetofonowej przemówienia i grane utwory. Niewątpliwie ten krótki ale serdeczny epizod złączył serdecznymi węzłami przyjaźni z miastem i placówką muzyczną gości z całego kraju. Centralnym dniem Jubileuszu 70-lecia Płockiego Towarzystwa Muzycznego była niedziela 21 marca 1971 r. Dzień ten, w nawiązaniu do

Sala kina „Przedwiośnie”.
Gra orkiestra symfoniczna
Państwowej Szkoły Muzycznej.
Dyryguje mgr Kazimierz
Dębowski. Solista: Grzegorz
Kramarz — skrzypce.

uroczystości z 23 listopada 1966 r. kiedy to dokonano uroczystego odsłonięcia tablicy na domu, w którym urodził się i mieszkał w latach 1880—1901 Waclaw Lachman i w sali kina „Przedwiośnie” Chór Filharmonii Narodowej pod dyrekcją Romana Kuklewicza i Jana Pogorzelskiego dał wielki koncert, nazwano również „Dniem Waclawa Lachmana”.

Punktualnie o godz. 12 na Osiedlu „Dobrzyńska” rozpoczęła się uroczystość związana z zamianowaniem ulicy im. Waclawa Lachmana. W akcie tym wzięły udział władze polityczne z I sekretarzem KMiP PZPR — Henrykiem Dyrdą i administracyjne z przewodniczącym PMRN mgr. Kazimierzem Janiakim na czele. Chór męski „Harfa” z Warszawy, córka Waclawa Lachmana — pani Maria Lachman-Nowakowa z małżonkiem, jedyny z żyjących członków — założycieli „Harfy” p. Julian Gutakowski, młodzież Liceum im. Wł. Jagiełły, Liceum im. St. Małachowskiego, Szkoły Podstawowej nr 17 im. Tadeusza Kościuszki z początkami sztafardowymi oraz liczne rzesze społeczeństwa miasta. Uroczystość otworzył mgr Marcin Kamiński, prosząc przewodniczącego Prez. MRN o dokonanie odsłonięcia pamiątkowego kamienia z napisem „Ulica Waclawa Lachmana”. W okolicznościowym przemówieniu przewodniczący Prez. MRN przedstawił zasługi Waclawa Lachmana jako kompozytora, twórcy ruchu muzycznego, założyciela „Harfy”, wielkiego patrioty, wielkiego Płoczanina. Po dokonaniu odsłonięcia kamienia, chór „Harfa” odśpiewał kilka pieśni oraz orkiestra dęta Fabryki Maszyn Żniwnych wykonała kilka utworów.

W godzinach popołudniowych sala kina „Przedwiośnie” zapełniła się po brzegi publicznością. Odbył się „Wielki Koncert Chóru Męskiego „Harfa” z Warszawy” pod dyrekcją prof. Jerzego Kołaczekowskiego. W części I programu wykonano „Gaude Mater Polonia” — Anonim, „Pieśń bojową rokoszan” — Anonim, z 1606 r., Agnus Dei z „Missa browis Bartłomieja Pękla, „Chanson” — Pierre Certon’a, „Mentre la bella Dafne” Giovanni Croce, „Echo” — Orlando Di Lasso”, Wolfganga Amadeusza Mozarta

„Swobodę” i Jerzego Fryderyka Haendla — potężne „Alleluja” z oratorium „Mesjasz”. Część II poświęcona była muzyce współczesnej i zawierała: „Sztandary polskie” Waclawa Lachmana do słów M. Romanowskiego, „Dziś do ciebie przyjść nie mogę” (pieśń partyzancka). „Maciek” — słowa ludowe, Tadeusza Szeli-gowskiego — „Pieśń Żaków” z opery: „Bunt Żaków” Jerzego Kołaczekowskiego „Pięćdziesięciu” — słowa Wł. Broniewskiego, Wilhelma Kupp’a — „Brzeg północnego morza” i Alojzego Klucznika „Gonią już górale trzody”. Wzruszenie słuchaczy stanowiło najwyższą cenę tego koncertu. Oddanie hołdu Wielkiemu Pieśniarzowi, założycielowi „Harfy” Waclawowi Lachmanowi było nie tylko pamięcią o Honorowym Obywatelu Miasta Płocka. Było wyrazem żywego związku z muzyką tego tysiącletniego grodu, trwałych wartości, wniesionych przez Lachmana w życie muzyczne swego ukończonego miasta, w życie muzyczne kraju. Wybór ulicy, która będzie nosić jego imię w nowo budującej się dzielnicy, nie był rzeczą przypadkową. Waclaw Lachman w gorącym swoim sercu łączył miłość do przeszłości, twórczą radość współczesności i żarliwe pragnienie tworzenia piękniejszej jeszcze przyszłości. Kamień, surowy granit z wypisanym Jego nazwiskiem, wskazywać będzie szlak pokoleniom płoczan ku wspaniałym wartościom: piękna i dobra.

Na obchody Jubileuszowe Towarzystwo Muzyczne, a właściwie jego członkowie przyszli z pewnym dorobkiem. W roku 1956 w kwartalniku „Notatki Płockie” opublikowane źródłową pracę pt. „Z dziejów ruchu muzycznego w Płocku” nieżyjąca już dziś pianistka i nauczycielka Państwowej Szkoły Muzycznej — Janina Grabowska, O dziejach muzyki w Płocku zamieściła w zbiorowej pracy „X wieków Płocka” (wydawca — Towarzystwo Naukowe Płockie) swój artykuł Wanda Chrostowska — prezes Płockiego Towarzystwa Naukowego.

Na przełomie lat 1969—1970 ukazuje się książka Marcina Kamińskiego pt. „Waclaw Lachman — zarys życia i twórczości — wydana przez Towarzystwo Naukowe Płockie. Praca ta wywołała szereg recenzji. Stanisław

Piotr Paleczny — laureat VIII Międzynarodowego Konkursu Pianistycznego im. Fryderyka Chopina. Gra w Sali Gdańskiej Państwowej Szkoły Muzycznej w Płocku.

Ryszard Dobrowolski w „Trybunie Mazowieckiej” z 7—8 marca 1970 r. nr 56/5160 w swoim artykule „Refleksje Mazowieckie” tak ocenia pierwsze, poważne opracowanie o Lachmanie: „W obszernym szkicu biograficznym Kamiński przedstawia dzieje życia i pracy twórcy sławnego Towarzystwa Śpiewaczego „Harfa”, jego przez długie dziesiątki lat upartej, entuzjastycznej działalności — wielkiej roboty na rzecz kultury muzycznej narodu. ...Co więcej — książka Kamińskiego daje nam nie tylko „zarys życia i twórczości” Lachmana ale jest również ciekawym przyczynkiem do dziejów życia kulturalnego na Mazowszu i w Polsce, na długiej, bo prawie wiekowej przestrzeni historii...”

Sądzę tedy, że ciekawa publikacja Marcina Kamińskiego znajdzie wielu chętnych czytelników, a poza tym stanie się wzorem dla podobnych prac o innych zasłużonych dla naszego regionu postaciach, które są przedmiotem naszej dumy — zasłużonych jak Lachman dla regionu i dla całego kraju...”

W numerze 6 z 1970 r. miesięcznika „Życie śpiewacze” Andrzej Kiełpiński w artykule „Sa-

lut dla arcyharfiarza” o książce Marcina Kamińskiego tak pisze:

...„Książka Marcina Kamińskiego jest hołdem złożonym pamięci pięknego człowieka i wielkiego artysty, jest też bogatym darem dla całego amatorskiego ruchu chóralnego... pisana jasnym klarownym stylem przynosi wiele cennego materiału z dziejów kultury polskiej... Piękną książkę Marcina Kamińskiego gorąco polecam czytelnikom naszego „Życia”. Powinna znaleźć się w bibliotece każdego melomana, uzupełnić księgozbiór każdego muzyka zamilowanego w sztuce chóralnej. Tak bowiem przepełniona jest tą sztuką, jak było nią ongiś przepełnione serce tego skromnego, cichego, nieodżałowanego artysty, któremu składam salut najgłębszy” 1).

W tymże samym numerze „Życia śpiewacze” Maria Lachman-Nowakowa w artykule pt. „Książka o ojcu” omawia kontakty Marcina Kamińskiego z rodziną kompozytora w trakcie pisania pracy. Między innymi pisze: „Pan Dyrektor Kamiński zabrał się do dzieła z właściwą sobie energią i precyzyjną dokładnością. Przyświecało mu w tym działaniu, jak sam mówił, uznanie dla twórczości kompozytora i sympatia osobista dla Lachmana, z którym się przecież znali, i których, to śmiem zauważyć od siebie, łączyła jakaś podobna pasja w krzewieniu umiłowanej idei... Pragnąc aby praca jak najwierniej oddawała sylwetkę duchową swego bohatera, Dyrektor Kamiński starał się przy każdej bytności w Warszawie przeprowadzić rozmowę z którymś z panów „Harfiarzy”.

Z okazji Jubileuszu 70-lecia Płockiego Towarzystwa Muzycznego Marcin Kamiński napisał „Szkic życia muzycznego w Płocku”. Broszura ta bogato ilustrowana, w pięknie zaprojektowanej okładce przez artystę plastyka Edwarda Papierskiego ukazała się w dniach obchodów jubileuszowych.

Zawarł w niej autor w dość syntetyczny sposób od czasów najdawniejszych po rok 1970 wszystkie ważniejsze fakty i zjawiska z życia muzycznego Płocka. Przedstawił również bieg dziejów i działalności Płockiego Towarzystwa Muzycznego.

W sobotę 20 marca 1970 roku w sali imienia Tadeusza Gierzyńskiego Towarzystwa Naukowego Płockiego odbyła się pod przewodnictwem prof. dr. Antoniego Rajkiewicza Sesja Studium Doktoranckiego, na której mgr Marcin Kamiński omówił swoją pracę doktorską pt. „Ludomir Różycki — życie i twórczość”. Referat Marcina Kamińskiego był bogato ilustrowany muzyką Różyckiego oraz zdjęciami, nie raz dokumentalnymi. W pracy o Ludomirze Różyckim autor wykorzystał nigdzie nie publikowane i nie znane dotąd materiały. Zresztą jest to pierwsza, obszerna praca o tym wybitnym kompozytorze. Tak potwierdziły się w całej rozciągłości słowa Stefani Różyckiej, która

w swoich pamiętnikach tak pisała o autorze referowanej pracy: „W Krakowie zjawia się u nas niespodziewanie Marcin Kamiński, Dyrektor Szkoły Muzycznej w Gliwicach, człowiek o wielkiej energii, który mimo straszliwych przeżyć nie przestaje organizować polskiego życia muzycznego na Śląsku”.

Tej energii w Płocku starczyło Marcinowi Kamińskiemu nie tylko na tworzenie życia muzycznego, ale na napisanie dwóch książek, tak wzbogacających wiedzę o kulturze narodowej.

Włączenie do obchodów Jubileuszowych Sesji Studium Doktoranckiego, podkreśliło twórczy i poszukiwawczy charakter imprez. Dziś środowisko płockie może się poszczycić wieloma osiągnięciami artystycznymi i naukowo-badawczymi w zakresie muzyki.

Jubileusz 70-lecia Towarzystwa Muzycznego wywołał zainteresowanie w całym kraju. Minister Kultury i Sztuki Lucjan Motyka przesłał członkom Stowarzyszenia telegram następującej treści: „Z okazji 70-lecia działalności Towarzystwa wyrażam Zarządowi i Członkom najwyższe uznanie za społeczny wkład w upowszechnianiu kultury muzycznej. Równocześnie przekazuję wszystkim działaczom Towarzystwa serdeczne życzenia dalszych pomyślnych wyników w pracy w dziedzinie krzewienia kultury muzycznej oraz wiele zadowolenia, radości i szczęścia w życiu osobistym”.

Przewodniczący Prezydium WRN — mgr Józef Pińkowski przesłał do Zarządu Płockiego Towarzystwa Muzycznego im. Waława Lachmana list, w którym pisze: „Z okazji Jubileuszu 70-lecia istnienia Płockiego Towarzystwa Muzycznego Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w Warszawie składa wyrazy uznania i podziękowania za wieloletnią, owocną pracę położoną na polu krzewienia kultury muzycznej. Niechaj życie i działalność patrona Towarzystwa Muzycznego Waława Lachmana będzie wzorem w dalszym kontynuowaniu podjętego zadania, jakim jest propagowanie muzyki wśród społeczeństwa płockiego. Wszystkim członkom Towarzystwa Muzycznego życzę niewyczerpującego się zapału w obranej działalności, wielu sukcesów w realizacji podjętych

zamierzeń oraz pomyślności w życiu osobistym”

Listy i telegramy nadeszły: Państwowa Wyższa Szkoła Muzyczna w Warszawie, Państwowa Wyższa Szkoła Muzyczna w Katowicach, Państwowa Szkoła i Ognisko Muzyczne w Gliwicach, w Grodzisku Mazowieckim, w Siedlcach i Sosnowcu, Zarząd Warszawskiego Chóru Męskiego „Harfa”, Podlaskie Towarzystwo Muzyczne w Siedlcach, Towarzystwo Muzyczne im. Ludomira Różyckiego w Katowicach, Towarzystwo Muzyczne im. Henryka Wieniawskiego w Lublinie, Tarnowskie Towarzystwo Muzyczne im. Stanisława Moniuszki, Filharmonia Rybnickiego Okręgu Węglowego, Zarząd Główny Stowarzyszenia Polskich Artystów Muzyków, Zarząd Warszawskiego Oddziału Związku Kompozytorów Polskich, mgr Izabela Gałęcka — wizytator Wydziału Kultury Stołecznej Rady Narodowej w Warszawie, Henryk Stoberski z Katowic, mgr inż. Wiesław Bielanowicz z Katowic, rodzina Ludomira Różyckiego z Katowic, mgr Henryk Bałaban z Gliwic, mgr Przemysław Bachowski z Katowic.

Polskie Radio nadało trzykrotnie audycję z wykonania utworów przez orkiestrę symfoniczną i solistów Państwowej Szkoły Muzycznej I i II stopnia im. Karola Szymanowskiego w Płocku, chórów Szkoły Podstawowej nr 2 i Liceum im. Stanisława Małachowskiego.

Z okazji Jubileuszu wydano ilustrowany program imprez. Uczestnicy mogli nabyć specjalną plaketę oraz wysłać pocztówki opatrzone specjalnym okolicznościowym stemplem.

Dekoracje sal koncertowych projektował i wykonał artysta plastyk Jerzy Mazuś. Jubileusz 70-lecia Płockiego Towarzystwa Muzycznego wniósł trwałe wartości w życie miasta i Mazowsza przede wszystkim wiedzę o muzyce, wywarł niezatarte wrażenie w licznej rzeszy Płocczan i gości z całego kraju. Dowiódł, że Płock stanowi już dziś poważny ośrodek muzyczny na kulturalnej mapie Polski. Dalszy piękniejszy rozwój muzyki Mazowsza przesądza zaangażowanie ludzi pełnych poświęceń, ludzi, których tu nie brak. Ich zasługą było zorganizowanie tej wspaniałej imprezy.

K O M U N I K A T

Komisji Wydawniczej TNP

W maju 1971 r. ukazało się w sprzedaży wydawnictwo pt. „**PŁOCK 1971 W LICZBACH**” — pióra **Jakuba Chojnackiego**, prezesa Towarzystwa Naukowego Płockiego.

Składa się ono z części opisowej (58 stron) i 85 tablic, obrazujących stan miasta na koniec 1970 r.

Książka liczy łącznie 168 stron formatu A-5.

Nakład 2.500 egzemplarzy, cena 15 zł.